

Suze

(Tinjan – lokva Pajička)

Vjetar je volio igru s Oblakom. Učini mu se da je već dugo zabrinut. Nije ga pitao kako je, nije to ni morao. Vidio je, znao i osjećao. Odluči samo biti tu, kraj njega, i... promatrati. Činilo mu se važnim da bude kraj njega.

Prolazio je Oblak nebom i nosio kapi u svom trbuhu. Kapi su čekale da dođe njihovo vrijeme jer svemu dođe svoje vrijeme. Neke od njih bile su namijenjene za oluje, neke pak za rose, ali svaka je bila jaka i važna. Ipak, jedna od njih bila je drukčija. Jedina je od svih silno htjela biti suza. Htjela je biti kap u nečijim očima i znala je da je za tako nešto potrebno jako puno snage i truda. Nikada se do sada nije dogodilo da neka Oblakova kap želi biti baš suza. Nitko nije razumio tu njezinu želju, ali nitko nije ni morao.

„Postoji niz drugih kapi, zar ne možeš biti rosa, magla ili olujna kap? Kako da te uopće pretvorim u suzu?“ prigovarao je Oblak. „A i nemaš ti toliko snage da postaneš suza. Znaš li koliko su suze važne i snažne?“

„Kako to misliš nemam snage, pa ja jesam snaga!“ odlučno je odgovarala.

Ostavio si je Oblak vremena za razmišljanje o suzama. Znao je da su one zaista važne, da nose snagu kakvu je rijetko tko sam mogao i zamisliti. Znao je da one bistre pogled, ali i srce, ali isto je tako znao da kapljici treba pomoći u njenom naumu.

I dok su sve druge kapi redom kapale iz Oblakova trbuha, neke kao kiša, neke kao rosa, ona je bila tu tvrdoglavo odbijajući biti išta drugo do suza. Ostala je s Oblakom i u njemu rasla.

Prolazeći nebom, Oblak već pomalo tužan od razmišljanja o tome kako pomoći kapljici, zastane i osjeti težinu. Umoran je stao baš iznad neobične i nedorečene rupe. Kapljica, osjećajući njegovu težinu, upita: „Hej... kako si?“

Na njezino pitanje, Oblak brizne u plač. Plakao je tako neko vrijeme sve dok nije osjetio olakšanje, sve dok mu pogled nije postao bistriji, sve dok mu trbuh nije postao lagan. Kada je prestao, osjetio je da je nekako malen... i shvati da ju je isplakao. Pogleda prema dolje te ugleda nešto nalik oku punom suza. Stvorio je oko na predivnom mjestu i iz njegovog kuta bilo je savršeno baš takvo, a kapljica je postala ono za čim je uvijek čeznula. Kapljica je dobila svoj smisao i znala je da je Oblak sada dobro, ali i da će svatko, tko svoje suze ostavi na mjestima poput ovog, biti bistrija pogleda i mirnijeg koraka.

I dandanas na mjestu gdje je kapljica pronašla svoje oko, nalaze se suze. Rijetko oko ostaje bez suza, iako suze često odlaze od oka. Jer tako je to sa suzama, čiste i pune su sjaja i tajni, kako nekada tako i danas.

Marina Marušić